

Sygn. akt V CNP 171/06

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi A. S. i Z. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Rejonowego w J.

z dnia 20 września 2005 r. w sprawie z wniosku A. S.

przy uczestnictwie A. S. i Z. S.

o dział spadku i zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 lutego 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym postanowieniem z dnia 20 września 2005 r. (sygn. akt I Ns .../03) Sąd Rejonowy w J. dokonał działu spadku po A. S. i zniósł współwłasność nieruchomości.

Uczestnicy postępowania A. S. i Z. S. w dniu 31 lipca 2006 r. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanego wyżej postanowienia Sądu Rejonowego. Postanowieniem z dnia 8 września 2006 r. Sąd Rejonowy odrzucił skargę uczestników z powodu wniesienia jej bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Na to postanowienie skarżący wnieśli zażalenie, na skutek którego postanowienie z dnia 8 września 2006 r. zostało uchylone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje obligatoryjne zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Wymaganie to ma charakter konstrukcyjny, w związku z czym skarga wniesiona osobiście przez stronę niebędącą sędzią, prokuratorem, notariuszem, profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych, adwokatem, radcą prawnym, radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.) jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 130 k.p.c.) i podlega odrzuceniu a *limine*. Wniesiona skarga sporządzona i wniesiona została osobiście przez uczestników postępowania, a zatem bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego.

Ponadto skarga nie spełnia wszystkich wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z przedstawionych przyczyn skarga jest niedopuszczalna. Zawiera bowiem nieusuwalne braki. W konsekwencji należało ją odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).